

Vaš prijateljček.

Naslednji dan se je Gvidonu zopet zboljšalo, tako da je v postelji lahko sedel. Kdo ve, ali se ni morda Bog zadovoljil kar z lepim »da«, in bo deček vendar še nekoč duhovnik?

Saj se je od 7. decembra dalje zgodilo toliko ne- navadnih reči! Svetinja svete Terezike Deteta Jezusa je nekomu ozdravila ledvice, da so zopet začele delo- vati, svetinja sestre Elizabete od svete Trojice je po- delila zdravje mrtvoudni nogi! Vsi Fongalanski še upajo, samo Gvidon ne.

»Gvidonček moj, ko ozdraviš, odpotujemo na jug.«

»O, odšel bom na mnogo daljše potovanje!«

Gvidon se ni motil; na soboto 10. januarja je imel nov napad, ki bi mu bil kmalu vzel življenje. Bil je že skoraj pri koncu.

Očiščen in po trpljenju ves spremenjen je ljubi angel bil pripravljen, da ga iz naročja njegove matere vzame sveta Devica.

Ta mu je gotovo na skrivnem znova zatrdila, kar mu je bila v Lurdu obljubila. Ko je namreč mamica, ki se je šla nekoliko zleknit na posteljo, nekega večera proti deveti uri pritekla, boječ se najhujšega, jo je Gvidon prosil, naj se skloni nad njega.

»Mamica, vidim, kaj misliš. Toda, ne boj se, nocoj ne bom umrl. Kar lepo mirna bodi, umrl bom podnevi, na soboto, in sicer v tvojem naročju; to vem čisto za- gotovo, ker mi je sveta Devica povedala.«

V sobici je bilo napol mračno. Brlela je nočna lučka, in opazil si lahko Gvidona, kako spretno se je znal dobrikati svoji mamici, da bi jo potolažil.

»Mamica, primi me za roko, stisni me na svoje srce, saj vidiš, da sam nimam nobene moči več; o, le reci, ali ne čutiš, kako zelo te imam rad! Prva si v mojem srcu za Jezuškom in njegovo mamico.

Kadar mi je pri srcu hudo in mi preveč razbija, kakor da bi se hotelo odtrgati, takrat rečem Jezuščku: Pomiri ga ti, ki v njem stanuješ!«

»Pogum, srček moj, ne boj se!«

»Saj se ničesar ne bojim, mamica, še celo smrti ne, saj je smrt vrata, skozi katera pridem v nebesa. Jezus in jaz se tako zelo ljubiva, da ti ne morem povedati!«

»No, vidiš, zato te bo pa tvoj Jezus tudi ozdravil!«

»Ne, hoče me rajši vzeti k sebi. Sicer pa, mamica, sama veš, da bo zopet vojska. Pomisli, kako bi bilo, če bi umiral sam, v smrtnem boju tebe klical, pa ne bi mogla priti, umiral ponoči, v temi, med krogلامي! A bi ne bilo to grozno? Zdaj bom pa iz tvojega naročja odšel v nebesa, in sem šele enajst let star. Podoben sem angelu. Sveta Devica me ljubi tako zelo, da pride sama pome.«

»Da, ali vzame te meni, ljubo dete! Povej svoji mamici, kako pa si nebesa predstavljaš?«

»Nebesa, mamica? Nebes si nič ne predstavljam, nebesa so Jezus.«

Kako se ti ne bi oko solzilo, ako poslušaš takole poslednje kramljanje angela z njegovo materjo.

Zemlja bi lahko o nebesih pela lepe slavospeve, pa bolj ganljivih in prisrčnih ne bi mogla.

Vendar pa je Gvidon povedal nekaj še bolj ganljivega.

Bilo je v četrtek večer 22. januarja. Bolnikova stara mama gospa Matevon je končno vendarle dospela, dasi je nobena brzojavka ni mogla dobiti.

Fantka je s svojim prihodom zelo razveselila. Ker pa je bil zvečer truden, je poklical mamico, in molče naslonil glavo na njeno ramo in dolgo tako počival. Gospa Fongalanska se ni upala premakniti, da ga ne bi zbudila.

Naenkrat pa oči odpre in se nasmehne.

»Joj! Kako lepe reči sem se spomnil! Jezušček je svojo mamo vzel tudi s telesom v nebesa, zato bom tam gori prav takole lahko naslonil glavo na njeno srce ter ji prav od blizu povedal, da jo ljubim.«

Ali čutite, otročiči moji, kako čudovito lepa je ta beseda vašega svetega prijatelja? Toda jo! Kar nič se ne obotavlja, ko hoče nas zapustiti, in iti počivat na srce svoje nebeške mamice!

*

Okoli sedmih v jutro 24. januarja je šla gospa Fongalanska potegniti zastore ob oknih kvišku. Spuščala je svetlobo v sobico, ki jo bodo kmalu razsvetljevale mrtvaške sveče.

»Mama, kateri dan je danes?«

»Sobota 24. januarja, dragec moj.«

»O, sobota! Potem je danes tisti dan, ko bom umrl. Danes je moj dan, ko me bo sveta Devica prišla vzeti iz tvojega naročja.«

Pri teh besedah začne uboga Gvidonova mamica zopet jokati.

»Nikar ne jokaj, mamica, saj ne bo hudo, kar zadušil se bom. Ko ne bom mogel več govoriti, in Jezusu povedati, da ga ljubim, mi ga daj na ustnice, da ga še poljubim.«

Okoli desetih je prišel zdravnik in povedal, da je zelo slab.

»Ob petih popoldne pridem še enkrat z dvema specialistoma.« Gvidon se je nasmehnil.

Ob pol enajstih je poklical Markca.

»Markec, bratec moj, zelo te imam rad. Dam ti ves svoj denar, igrače, stroje, žepno svetilko. Igraj se z njimi v moj spomin! Zdaj pa le pojdi, ker me utrujaš!«

Gvidon je ostal sam z očkom in mamico. Mama ga je držala za roko in ga na čelo večkrat poljubila.

(Dalje prih.)

Venceslav Winkler:

Na trati.

<i>Na hribu vriskajo piščali</i>	<i>Preko ceste trepeta</i>
<i>čudno lepo pesmico,</i>	<i>smeh in vrisk na sončni trati</i>
<i>otroci so se zasmeli</i>	<i>kot bi mimo gruča šla</i>
<i>v toplo uro jutrnjo.</i>	<i>Jezus in Njegova Mati,</i>

*kot zapeli bi lepo,
bi za roke se držali
pa bi z mlado pesmijo
sredi trate zaplesali.*